

WYWIAD Z O. JERZYM BZDYLEM OMI

Co chciałby ojciec, aby czciciele Matki Boskiej Piekarskiej, tutejsi parafianie, zapamiętali po tegorocznych rekolekcjach?

Muszę przyznać, że bardzo ucieszyłem się z zaproszenia do Piekar. Nie ukrywam jednak, że jechałem tu z lękiem. Sanktuarium Matki Sprawiedliwości i Miłości Społecznej to wyjątkowe miejsce. Bardzo Wam go zazdrościć. Rekolekcje to czas siania ziarna – słowa. Ziarno zawsze jest początkiem. Małym, często trudnym do zauważenia, początkiem. Sam Bóg zstąpił na ziemię jako Ziarno. Nawet największe najpotężniejsze drzewo bierze swój początek z małego nasionka. Serce jest ogrodem, w którym zostały w czasie rekolekcji zasiane ogromne dzieła i najważniejsze wartości – ziarna miłości, dobroci i przebaczenia. Problem w tym, czy pozwolimy im wyrosnąć? Czy w naszym dalszym życiu wydamy owoc – owoc świętości, dobrego życia, wieczności.

Dla każdego z nas po rekolekcjach, płynie bardzo ważna nauka: postawienie i umieszczenie w centrum własnego życia Jezusa Chrystusa tak, aby naszą tożsamość wyróżniało w sposób zasadniczy spotkanie, komunია z Chrystusem i z Jego słowem. To, co mówi św. Paweł: „żyję już nie ja, ale żyje we mnie Chrystus”. Wyjeżdżam stąd z modlitwą, aby ziarno rekolekcji zaowocowało w dalszym waszym życiu. Dziękuję Bogu i Matce Piekarskiej, a także przewielebnemu Księdzu Dziekanowi, wspaniałym Duszpasterzom i kochanym Parafianom za ciepłe przyjęcie, modlitwę i wielkie serce. Niech Jezus błogosławi Piekarom Śląskim!

Wiele miejsca w kazaniach i naukach poświęcił ojciec modlitwie. To dziś najważniejszy postulat?

Tak! Bardzo ważny w życiu chrześcijanina jest powrót do modlitwy. Powrót do Boga, który jest miłością, bo modlitwa jest oddechem duszy. To przyjazne trwanie z Kimś, kto mnie naprawdę kocha. To jest zaszczyt, że mogę z Nim rozmawiać. Dużo módlcie się, żeby mieć siłę. Jak Jezus, który klęczał po nocach modląc się do swego Ojca, jak jego Matka, która wszystkie sprawy rozważała w swoim sercu, jak zatopiony w modlitwie Jan Paweł II, Matka Teresa z Kalkuty, św. O. Pio. Tylu świętych, błogosławionych, rzesze ludzi, którzy czerpali siłę do świętego życia z modlitwy. Otwierać swoje serce z radością na Chrystusa w modlitwie – to jest to!!!

Człowiek religijny to jaki człowiek?

Rozmodlony i oddany Bogu. To człowiek związany i żyjący Jego słowem – nauką. Potrzebny jest w życiu radykalizm – postawienie na Jezusa. Wielu ludziom brakuje konsekwencji w działaniu, odwagi w stawianiu w obronie Boga w życiu codziennym. Konieczne jest prawdziwe, autentyczne świadectwo życia – tego, komu wierzę!

Czy katolik dziś może popierać in vitro, godzić się na eutanazję, albo stosować antykoncepcję?

Otoczmy troską życie – hasło tegorocznego roku duszpasterskiego. Dla każdego ucznia Chrystusa czymś oczywistym jest, że życie to DAR BOGA i z tej racji winno być właściwie rozwijane i chronione. Katechizm Kościoła Katolickiego przypomina, że „życie ludzkie jest święte” (KKK 2258), a piąte przykazanie Dekalogu zakazuje zabijania oraz uszkodzenia ciała i duszy człowieka. Nakazuje troskę o życie, o jego zdrowie i rozwój osobowy oraz duchowy.

Dostrzegamy w naszym kraju wiele przejawów braku szacunku do życia w wymiarze fizycznym, psychicznym i duchowym. I trzeba to zmienić! U wielu chrześcijan gaśnie nadzieja, co przejawia się nie tylko spłyceniem duchowym, ale wręcz prowadzeniem życia tak, jakby Boga nie było. To „kultura śmierci” (pisze Jan Paweł II w *Ecclesia in Europa* nr. 95), która odmawia życiu

wartości i akceptuje niedopuszczalne zabiegi na embrionach ludzkich, aborcję, czy eutanazję. Jezus przyszedł na ziemię, aby wszyscy mieli życie i to w obfitości (por. J 10,10). Dlatego kochać i cieszyć się życiem – od poczęcia aż do naturalnego kresu. Dziękować Bogu za życie! Czyż to nie jest piękne!?

Socjologowie mówią o dwóch trendach: z jednej strony dochodzi do prywatyzacji religii (*wiara to moja prywatna sprawa*), a z drugiej do wejścia religii na scenę życia publicznego. Czy i jak zmienia się „jakość” wiernych?

Wiara nie może być prywatną sprawą. Jesteśmy we wspólnocie kościoła i idziemy razem za Jezusem do nieba. Trzeba się ubogacać, wzmacniać i dzielić skarbem wiary. Warunkiem udanego życia jest wiara w Jezusa (por. J 3,18), a św. Paweł powie „łaską jesteście zbawieni przez wiarę” (Ef 2,4). Wiara daje nam jasną i konkretną odpowiedź na najważniejsze pytania, problemy i zagadnienia ludzkiego życia. Wiara jest podstawą całego naszego życia, bez niej groziłaby nam pustka, brakowałoby w nim wartości odnoszących się do Boga. Bez wiary nie można podobać się Bogu. To ostoja i podpora we wszystkich przeciwnościach i trudnościach życiowych. To wiara podpowiada człowiekowi, że jego życiem nie kieruje jakieś fatum, ale wszechmogący Bóg, który jest najlepszym Ojcem. Wiarą należy żyć i się nią dzielić, a nade wszystko odważnie ją wyznawać.

W dyskusjach teologów pojawia się krytyka polskiej pobożności naznaczonej maryjnym rysem. Maryjność to rzeczywiście może być zarzut dla naszej religijności?

Myślę, że nie. Że jest dokładnie odwrotnie. Maryjność to cecha, która nas wyróżnia i ubogaca. Buduje tożsamość. Inni mogą nam jej tylko pozazdrościć. Najlepiej do Jezusa idzie się z Maryją. Matka Najświętsza podpowiada nam, jak powstrzymać zagładę świata: „MÓWCIE RÓŻANIEC” to maryjne apele z Lourdes, Fatimy, Piekar. Świat trzeba dzisiaj obwiązać różańcem, żeby się nie rozsypał, żeby nie zginął. Ksiądz August kardynał Hlond przepowiadał kiedyś: „Zwycięstwo, jeśli przyjdzie, to przyjdzie przez Maryję!”. A my módlmy się o pokój. Od powietrza, głodu, ognia i wojny – zachowaj nas Panie!.

(wywiad udzielony w kwietniu 2009 roku po rekolekcjach w Piekarach Śląskich)